

ציירתי נשים שסובלות מפוליגמיה, הן חלשות, הן עסוקות בלדאוג לילדיהן לבד בלי שיש אף אחד שעוזר להן. במדינה שלי, אם ילדה נכנסת להריון, הם מאשימים את אמא שלה, והם מתעללים פיזית בשתייהן. אני לא יכולה להמשיך לראות את זה, את היחס לנשים כאילו הן לא בני אדם גם כן. זה כואב לי לראות איך במדינה שלי גברים מסתכלים על נשים מלמעלה, מזלזלים בהן. אני חושבת שצריך לעורר מודעות לא להתחתן עם נשים מרובות. אם אתה לא חושב שאישה היא יפה יותר, מישהו אחר ימצא אותה יפה. אנשים רבים שאני מכירה בחיי סבלו מזה.

אמא שלי פה באוגנדה, אבא שלי במצרים.

בישראל הייתי איתם עם האחים ועם ההורים שלי. הגעתי ב-2006 ועזבתי ב-2012. גרנו בטבריה, אהבתי את טבריה מאוד, בגלל הכנרת בגלל החברים שלי בגלל הבית ספר. תמיד הלכתי לשחות בכנרת, אהבתי את זה, אבל אני לא ממש טובה בזה. אני מתגעגעת הכי הרבה למחנכת שלי, מיכל מבית ספר ארליך בטבריה. הייתי בכיתה ה'.

היום הראשון שלי בישראל היה קשה, ההורים שלי נשאר מאחור בגבול, ואני הלכתי עם האחים שלי קדימה. אבא אמר לי להתקדם איתם ועם אמא שלי והוא נשאר מאחור. אמא שלי נפצעה ואז רק אנחנו הילדים המשכנו. נפגשנו שוב כולנו בישראל. האנשים היו נחמדים אלינו כשהגענו.

הכי אהבתי בישראל את השלום ואת השלווה - ישראלים לא רבים בינהם, הם תומכים במדינה שלהם, מגנים על עצמם מפני מי שמנסה לפגוע בהם. בסודן לא הרגשתי שזה היה המצב, יש שבטיות מאוד מושרשת, וכולם רוצים את הכוח לעצמם – וזה יוצר מלחמות מרובות ולא מאפשר שלום ושלווה. הייתי בדרום סודן במהלך מלחמת האזרחים, אבל לא ראיתי דברים קשים, זה לא השפיע עליי ישירות.

הגעתי לאוגנדה ב-2014 כדי ללמוד, בהתחלה הגעתי עם אמא ואז אבא הצטרף עד שהוא הלך למצרים. הוא רצה למצוא עבודה שתאפשר לו לתמוך בנו. אמא שלי כאן כדי להיות איתנו, היא לא רצתה שנרגיש כאילו אין לנו אף אחד בעולם.

ביום הראשון שלי בדרום סודן הייתי בשוק. זו הייתה הפעם הראשונה שהייתי במדינה שכולם שחורים, וזה גרם לי להרגיש טוב, שייכת.

היום האחרון שלי בישראל היה מלא בעצב, השארתי מאחור כל כך הרבה אנשים שאהבתי, והלכתי למקום שבו לא הכרתי אף אחד. הייתה לי מסיבת פרידה בכיתה והספקתי לומר לכולם להתראות, וצילמנו הרבה תמונות, אנשים נתנו לי מתנות. חלק מהמתנות עדיין אצלי.

פליט זה מישהו אבוד והם צריכים מישהו שיעזור להם מהחוויות שהם חוו בחייהם. אני תמיד מרגישה כמו פליטה, אני תמיד עוברת ממדינה למדינה בהן אנשים תמיד מסתכלים עליי ברחמים, או ברשעות ומעליבים אותי על כך שהמדינה שלי חסרת תועלת. אני מרגישה ככה גם היום, כי אני לא בבית ספר במדינה שלי, בשלווה. כל מקום שתלכי בעולם תראי שם דרום סודנים - זה לא מצב טוב.

החלום שלי זה להלחם למען זכויות נשים. בעוד עשר שנים אני לא יודעת איפה תמצאי אותי, אבל אני מקווה להיות במדינה שלי, עובדת כשגרירה או משהו כזה.